

Te veel ontzag voor Pier Paolo Pasolini

Muziektheater. Transparants hommage aan Pasolini blijft steken in vrijblijvende sfeerschepping.

Van onze medewerkster
Véronique Rubens

BRUGGE. De extravagante natuur van Pier Paolo Pasolini laat zich niet gemakkelijk vangen voor een postuum eerbetoon. Maar muziektheater Transparant had met *Intra-Muros* een ambitieus programma. De voorstelling blikte eerst terug op 's mans turbu-

lente leven, om dan over te gaan tot een compacte versie van zijn schandaalfilm bij uitstek, *Saló of de 120 dagen van Sodom*.

De tekst van Peter Verhelst sloeg met zijn tintelende sensualiteit een brug met het universum van Pasolini. De erotische lading en het zinspelen op de vage grens tussen erotiek en geweld lieten veel wegen open voor de muzikale invulling.

Maar de componist Eric Sleichim nam de muzikale handschoen behoedzaam op. Zijn minimalistische soundtrack had zelden een beslissende impact. Het sterkste was de knarsende celloklank, alsof het in-

strument ter plekke gemoles-teerd werd.

De twee kwartetten met jonge zangers en strijkers die onder de hoede van Blindman werken, kregen weinig creatieve ruimte. Ze brachten braaf het ruwe materiaal aan voor een

DE TEKST VAN PETER VERHELST SLOEG EEN BRUG MET HET UNIVERSUM VAN PASOLINI

bruitage. Klankvorming en extreme versterking, de dada's van Sleichim, kwamen in een verfijnde allroundsound bij het publiek terecht.

De geluidstechnologie kon niet verhullen dat de muzikale oogst schraal was. De rol van de contratenor Jonathan De Ceuster was het meest uitgewerkt. Maar de magere zanglijnen maakten het de zanger extra moeilijk om op zijn eentje de theatrale ruimte te vullen.

De scenografie van Jan Versweyveld, met hard neonlicht en sobere frames voor de beklagdenbank van Pasolini en zijn moeder, was even koel als de soundtrack. Het resumé van

Saló of de 120 dagen van Sodom meed verder alle buitensporigheid. De theaterversie greep naast de intensiteit van het drama en beperkte zich tot een volgzaam en opgekuiste reconstructie.

Priemende blikken

In de samenwerking van Eric Sleichim, Peter Verhelst en Jan Versweyveld nam niemand het voortouw. Het resultaat strandde vaak op een sfeerschepping à la Pasolini, die op een comfortabele afstand circelde van zijn excessen.

De hypnotiserende monoloog van de acteur Hugo Kool-

schijn, het alter ego van Pasolini, was het pregnantste ingrediënt van de voorstelling. Samen met Kitty Courbois, die de moederfiguur van priemende blikken voorzag, leverde hij het ruggenmerg van de voorstelling.

Pasolini werd zijn hele leven lang zwaar belaagd en stierf een gewelddadige dood. Het lijkt de makers van *Intra-Muros* nu moeilijk te vallen hem nog zwaar aan te pakken.

► *Intra-Muros* (in memoriam Pasolini). Gezien op 12/1 in het Concertgebouw in Brugge. Tournee in april en mei.

► www.transparant.be